

BOTOND 1959

Cică trăia odată un rege, care uitase cu timpul să arate bunătate față de supușii săi. Țara era prost condusă, iar oamenii tot mai nemulțumiți. Din această pricină, revoltele se țineau lanț. Pentru a se ține cât mai departe de aceste manifestări de nemulțumire, regele își înconjurase palatul cu soldați, și astfel, nimeni nu mai putea ajunge la el.

Tot în vremea aceea, trăia un tăietor de lemne, voinic și cinstit, pe nume Botond. Despre vitejia sa auzise până și regele țării, căci nimeni până atunci nu-l putuse birui pe tăietorul de lemne în lupta dreaptă.

Într-o bună zi, oamenii au venit la Botond, rugându-l să li se alăture lor, pentru a putea ajunge la rege și a-i vorbi acestuia despre toate nemulțumirile ce le avea poporul. Botond a acceptat să se alăture oamenilor, care adunaseră o adevărată armată, ce aștepta să fie condusă de un viteaz ca el.

Botond primi un cal și, încălecându-l, se așază înaintea armatei de oameni. Aceștia erau hotărâți să-l urmeze până la moarte pe un asemenea viteaz, care le făcea cinstea de a-i conduce. Urmărit de oastea poporului, Botond porni degrabă spre palatul regelui.

În scurt timp, armata lui Botond ajunse în apropierea palatului regelui, care fu înconjurat de mulțime. Străjerii palatului primiră porunca să ridice toate podurile mobile, pentru ca nimeni să nu poată ajunge la rege.

Sfetnicii regelui îi aduseră la cunoștință acestuia că în fruntea armatei poporului se afla însuși viteazul Botond, cel care nu fusese vreodată înfrânt de nimeni în luptă. Regele căzu pe gânduri și își spuse că trebuie să găsească un mijloc pentru a-l ține cât mai departe de Botond, de a cărui vitejie se temea.

După ce cântări bine lucrurile, regele îl chemă la el pe cel mai puternic străjer al său, care avea forța și mărimea unui adevărat uriaș. Acestuia îi încredință personal paza palatului, pentru ca Botond să nu se poată apropia. Dacă uriașul va păzi intrarea în palat, fără ca Botond să poată ajunge la rege, străjerul urma să fie acoperit cu aur pentru fapta sa. Altfel, îl aștepta moartea. Uriașul primi pe loc, căci nu credea că pe lumea asta este cineva care să i se poată împotrivi forței sale.

Podurile mobile fură astfel coborâte la loc, iar uriașul se așază în fața intrării principale a palatului. Uriașul striga către armata condusă de Botond, că cine va îndrăzni să treacă peste pod pentru a ajunge la rege, va avea de-a face cu el.

Botond se desprinsese de îndată din mulțime și păși curajos pe pod, venind drept în fața uriașului. 'Ce cauți aici?' îl întrebă uriașul pe Botond. 'Am venit să-l văd pe rege', îi răspunse tăietorul de lemne. 'Acest lucru este cu neputință!', replică uriașul înfuriat de îndrăzneala lui Botond.

Pentru a-i demonstra că se înșeală, Botond ridică securea deasupra capului și o izbi puternic în poarta cea mare care bara trecerea către rege.

Lovitura fu atât de puternică, încât ușa se crăpă, lăsând să se vadă prin gaura provocată de securea lui Botond tot ceea ce era înăuntru. Botond îi spuse apoi uriașului că nimic nu este imposibil, căci el poate vedea prin crapătura din ușă pe rege, care tremura de frică.

Când regele văzu cu ochii lui tot ceea ce se petrecuse între Botond și Uriaș, îi ordonă acestuia din urmă să facă ce-o știe, numai să-l omoare pe tăietorul de lemne. Botond îi replică regelui că acest lucru se poate dovedi numai în luptă dreaptă.

Regele îi ordonă lui Botond să-și lase securea deoparte, altfel lupta ar fi fost inegală, căci Uriașul era neînarmat. Botond lepădă securea, și astfel bătălia între cei doi era gata să înceapă. Uriașul se aruncă asupra lui Botond, crezând că-l va strivi sub greutatea sa colosală. Însă tăietorul de lemne se aplecă și-l prinse pe adversarul său de mijloc,...

...apoi îl roti de câteva ori în aer, de parcă ar fi ținut în mâini un miel, nu ditamai matahala. Uriașul simți cum își pierde puterile în strânsoarea lui Botond și își dădu seama că lupta împotriva tăietorului de lemne este ca și pierdută.

Armata lui Botond se bucură foarte atunci când văzu că Uriașul este aproape înfrânt, căci își dădea seama că de acum înainte nimic nu mai poate sta între popor și rege.

Botond îl trânti apoi pe uriaș la pământ, iar izbitura fu atât de puternică, încât colosul își găsi sfârșitul pe loc. Botond puse piciorul pe leșul uriașului, iar armata din spatele său striga într-un singur glas: 'Victorie!'.

Poporul îl ridică pe brațe pe Botond și îl conduse astfel în fața regelui. Niciunul dintre soldații care străjuiau palatul nu se gândi să oprească din drum un asemenea viteaz. Regele a înțeles atunci cât de mare este puterea poporului și a

acceptat rușinat că greșise mult prin nepăsarea sa.

Toate cererile poporului au fost atunci ascultate de rege, care a promis solemn că le va duce la îndeplinire. Botond a rămas în continuare conducătorul armatei poporului, care a fost unită cu cea regală. Această forță colosală, avându-l pe Botond la conducerea sa, a repurtat numai victorii în toate bătăliile ce s-au purtat de atunci încolo împotriva dușmanilor poporului.

VÉGE SFARSIT

